

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2797/2023
22.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Пејовић адвокат у ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., које све заступа пуномоћник Александар Пухаловић, адвокат у ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2252/2022 до 22.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2252/2022 до 22.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2252/2022 до 22.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 596/2022 од 14.07.2022. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је по основу стицања у ванбрачној заједници стекла право својине на 1/2 дела непокретности, и то једнособног стана број ... површине 30 м², на 4. спрату стамбене зграде за колективно становање, улаз број 2, на парцели број ..., некретнина уписана у ЛН број ... КО ... у ... у улици ..., што су тужени дужни признати и трпети да на 1/2 дела означене непокретности тужиља упише своје право својине у јавном регистру непокретности под претњом принудног извршења. Одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев да се утврди да је предметна непокретност заједничка својина тужиље и пок. ЋЋ, бившег из ..., као и евентуални захтев да се утврди да је тужиља по основу одржаја стекла право својине на 1/2 дела наведене непокретности, те да су то тужени дужни признати и трпети да на 1/2 дела означене непокретности тужиља упише своје право својине у јавном регистру непокретности. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, а тужиља је обавезана да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 277.477,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2252/2022 до 22.09.2022. године одбијене су жалбе парничних странака, потврђена првостепена пресуда и одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила благовремену ревизију, позивом на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

У одговору на ревизију тужени су оспорили дозвољеност ревизије и основаност ревизијских навода. Трошкове су тражили за састав одговора на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011... 10/2023-др.закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

Побијаном другостепеном пресудом, правноснажно су одбијени тужбени захтеви тужилце за утврђење својинских права (као сусвојина или заједничка својина) на непокретности. Нижестепени судови су применом релевантних материјалноправних одредби Породичног закона на утврђено чињенично стање, закључили да се заједнички живот тужилце и пок. ЂЂ (који је стекао станарско право и откупио предметни стан) не може сматрати ванбрачном заједницом, без обзира на дужину трајања заједничког живота, будући да је пок. ЂЂ све време био у браку са ЕЕ, који брак је престао тек његовом смрћу. Из наведених разлога нижестепени судови су стали на становиште да није основан примарни захтев за утврђење права својине на половини дела предметне непокретности по основу стицања у ванбрачној заједници тужилце и сада пок. ЂЂ. Шта више, нижестепени судови су на основу утврђења да пок. ЂЂ није у молби (захтеву) за доделу стана на коришћење са станарским правом пријавио и овде тужилцу, па по том основу није стекао било какве бодове, односно заједнички живот са тужилцом није допринео да му стан буде додељен на коришћење са станарским правом, због чега тужилца не може стећи право заједничке својине на предметним стану, чак и да не постоји брачна сметња за остваривање ванбрачне заједнице. На крају, првостепени су је оценио да је тужилца несавесна, те да стога нису испуњени ни услови из члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа за стицања права својине одржајем.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Питања на која се у ревизији указује у прилог потреби за новим тумачењем права, заправо су коментар законских решења, и као таква не могу бити предмет оцене поводом посебне ревизије у конкретном спору. Указивање да у другостепеној пресуди нису оцењени разлози за одбијање другог евентуалног тужбеног

захтева у погледу правилности примене материјалног права, не представљају дозвољени основ за посебну ревизију. У ревизији се не указује на различиту судску праксу у предметима са истоврсном чињеничноправном садржином. Ревидент излаже своју оцену изведених доказа и примену материјалног права на утврђено чињенично стање, што такође није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Стога, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП-а прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је дана 13.10.2020. године. Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 1.237.000,00 динара, што представља противвредност од 10.519,08 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, закључује се да ревизија тужиље није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Врховни суд је у складу са одредбом члана 154. став 1. ЗПП-а одбио захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка, имајући у виду да трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у нужне и потребне трошкова ради одлучивања о ревизији.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић